

Soud první stolice zamítl návrh vymáhajícího věřitele, by byl výkon exekuce vyklizením povolené proti Antonínu H-ovi nařízen i proti Jiřímu H-ovi. Rekursní soud nařídil výkon exekuce i proti Jiřímu H-ovi.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Napadené usnesení, nařizující, by exekuce, povolená proti Antonínu H-ovi vyklizením najatého bytu, byla provedena i proti Jiřímu H-ovi, byt ten obývajícím, poněvadž tento podal sice žalobu na vymáhajícího věřitele, že mu přísluší k bytu přímé právo nájemní, ale nezažádal dosud o odklad exekuce, jest v rozporu s usnesením téhož rekursního soudu ze dne 26. listopadu 1927. Tomuto dřívějšímu usnesení, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí exekučního soudu, že se Jiří H. poukazuje, by podal na vymáhajícího věřitele žalobu o určení přímého nájemního poměru, jinak by nucené vyklizení bytu bylo i proti němu provedeno, nelze rozuměti jinak, nežli že se výkon exekuce proti Jiřímu H-ovi, podá-li žalobu, odkládá na dobu trvání rozepře, takže Jiří H., podav žalobu, neměl již, proč by podával nový zvláštní návrh na odklad exekuce. Nelze arci uznati postup, zachovaný stranami i nižšími soudy, za správný. Poněvadž exekuční titul vydaný proti Antonínu H-ovi jako majiteli bytu vztahuje se podle § 568 c. ř. s. také na jeho podnájemníky, a vymáhající věřitel tvrdil podle § 54 ex. ř., že Jiří H. jest podnájemníkem Antonína H-a, mohl Jiří H. odporovati výkonu exekuce proti sobě a své rodině toliko žalobou podle § 39 čís. 5 ex. ř., pro niž po dojití žádosti za výkon exekuce u exekučního soudu byl by býval podle §§ 17, 37 a 33 ex. ř. příslušným soud exekuční. S touto žalobou mohl a měl zároveň žádati za odklad exekuce (§ 42 čís. 5 ex. ř.). Pouhý návrh, učiněný nad to již před podáním exekuční žádosti, by výkonný orgán byl poukázán, Jiřího H-a a jeho rodinu při výkonu exekuce z bytu nevyklízeti, nemohl žalobu nahraditi. Zákonem stanovený postup nebyl tedy zachován, to však nemůže nic změnit na právní moci usnesení exekučního soudu, že exekuce nebude vykonána proti Jiřímu H-ovi, vykáže-li do čtrnácti dnů, že podal příkázanou mu určovací žalobu. Týž to vykázal, proto nemůže býti až do skončení takto zahájeného sporu z bytu nuceně vyklizen.

Čís. 8155.

Jest na tom, kdo žaluje o náhradu škody, by dokázal nejen vznik obligačního nároku, nýbrž i že mu vůbec vzešla škoda a v jaké výši. Prvé dvě otázky dlužno řešiti v mezitimním rozsudku, konečnému rozsudku lze zůstaviti toliko rozhodnutí o výši žalobního nároku a o útratách sporu.

(Rozh. ze dne 21. června 1928, Rv I 1470/27.)

Oba nižší soudy uznaly nárok na náhradu škody důvodem po právu.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále jednal a znovu rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Dovolání nelze upřítí oprávnění potud, pokud vytýká, že nižší soudy neobíraly se otázkou, zda žalobkyni vzešla porušením smlouvy se strany žalovaného škoda vůbec, jsouce v klamném domnění, že zjištěním porušení smlouvy jsou již splněny předpoklady pro vynesení rozsudku mezitímního a že otázku, zda a jak velká škoda žalobkyni vznikla, jest rozřešiti teprve v rozsudku konečném. § 393 prvý odstavec c. ř. s. stanoví, že, je-li vymáhaný nárok sporným, jak co do důvodu, tak i co do výše a věc jest zralá k rozhodnutí toliko co do důvodu, lze soudu rozhodnouti rozsudkem mezitímním o důvodu nároku. Z toho vyplývá, že rozsudku konečnému smí býti zůstaveno jen rozhodnutí o výši žalobního nároku a o útratách sporu. Žaluje-li věřitel, jako v tomto případě, o náhradu škody z porušení obligační povinnosti, musí dokázati nejen vznik obligačního nároku, nýbrž i že mu vzešla škoda a v jaké výši mu vzešla (srovn. § 273 c. ř. s. Dr. Krčmář: Právo obligační z r. 1924, § 27 odst. IV., str. 77. Dr. Armin Ehrenzweig: Das Recht der Schuldverhältnisse 1928, § 337, str. 298). Důvodem žalobního nároku na náhradu škody podle čl. 355 obch. zák. jest tedy nejen porušení smluvní povinnosti prodátelem, nýbrž i žalobcova škoda (buď zmenšení jmění, neb ušlý výdělek, neb obojí). Oba tyto předpoklady důvodu žalobního nároku dlužno zjistiti v rozsudku mezitímním a rozsudku konečnému lze zůstaviti toliko určení výše škody a útrat a ustanovení povinnosti k jich náhradě. Nižší soudy omezily se však na pouhé zjištění, že žalovaná firma porušila smluvní povinnost, a odkázaly (první soud mlčky, soud odvolací výslovně) zjištění okolnosti, zda žalobkyně vůbec nějakou škodu utrpěla čili nic, rozsudku konečnému, čímž pochybily. V tom směru zůstalo tedy řízení v obou nižších stolicích následkem mylného právního posouzení věci (§ 496 čís. 3 c. ř. s. a § 503 čís. 2 c. ř. s.) neúplným a kusým, neboť zde nebyly ještě splněny předpoklady pro vydání mezitímního rozsudku.

Čís. 8156.

Byly-li samostatně zažalovány útraty zajištění důkazu, protože byl hlavní nárok mimosporně vypořádán, platí pro útratovou pohledávku procesní předpisy o náhradě útrat.

(Rozh. ze dne 21. června 1928, Rv I 1618/27.)